

Vejen havde foretaget en stor Svingning og samtidig sænket sig, hvorved Udsigten var bleven aabnet til et vidtstrakt Engdrag, der — fladt som et Vand — bredte sig mellem høje, gølge Bakkeskraaninger. Derude midt paa den grønne Flade saaes gennem Regnsløret Sandinge By med store, gulkalkede Bøndergaarde og en gammel Havstens Kirke. Ikke langt derfra løftede Stedets berømte Højskole sine røde Mure, . . . et vidtløftigt Komplex af store og smaa Bygninger, der ledte Tanken hen paa noget som en større Stats- eller Regeringsanstalt, hvad Skolen paa en Maade ogsaa nu var bleven.

Det var lige i Middagsstunden. Fra alle Byens Skorstenspiber sænkede en brunlig Tørverøg sig tungt over Straatagene, og rundtomfra hørtes Hannerne at kalde Hønsene til Køkkendørene. Da Kaleschevognen skumplede gennem Gaden, var der ikke et Menneske at se; hele Byen var som uddød. Kun henne fra et lille gult Hus, hvor den folkelige Friskole holdtes, hørtes Skolebørnene at synge i vilden Sky under Anførsel af Lærerens vellystigt tremulerende Bas.

Idet Vognen kørte der forbi, traadte Friskolelærer Povelsen i højstegen Person ud i Forstuedøren, som næsten udfyldtes af hans omfangsrige